

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กในการเข้าถึงอาวุธปืนซึ่งอยู่ในความครอบครองของผู้ปกครอง¹

วโรดม จูระจำง²

การค้นคว้าอิสระเรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กในการเข้าถึงอาวุธปืนซึ่งอยู่ในความครอบครองของผู้ปกครอง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเป็นมา แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กในการเข้าถึงอาวุธปืนซึ่งอยู่ในความครอบครองของผู้ปกครอง เพื่อศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็ก ในการเข้าถึงอาวุธปืนซึ่งอยู่ในความครอบครองของผู้ปกครองของประเทศไทยและต่างประเทศ เพื่อวิเคราะห์ปัญหากฎหมายการคุ้มครองเด็ก ในการเข้าถึงอาวุธปืนซึ่งอยู่ในความครอบครองของผู้ปกครอง และเพื่อศึกษาหาแนวทางในการปรับปรุงกฎหมายการคุ้มครองเด็ก ในการเข้าถึงอาวุธปืนซึ่งอยู่ในความครอบครองของผู้ปกครองให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในปัจจุบันนั้นหลายครั้งเกิดขึ้นจากการที่เด็กนำอาวุธปืนของผู้ปกครองมาใช้ก่อเหตุทำร้ายเพื่อนเด็กนักเรียนด้วยกัน ทั้งโดยความตั้งใจ เช่นเกิดความขัดแย้งกันในหมู่เพื่อน และไม่ได้ตั้งใจ คือนำอาวุธปืนของผู้ปกครองออกมาเล่นแล้วเกิดอุบัติเหตุขึ้น และโดยที่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นดังกล่าวได้ทำให้เด็กที่ก่อเหตุต้องกลายเป็นผู้ก่ออาชญากรรมรุนแรง และเด็กอีกฝ่ายที่ต้องได้รับความเสียหายต้องกลายเป็นเหยื่ออาชญากรรม นำมาซึ่งการสูญเสีย สะท้อนให้เห็นถึงปัญหาในประเทศไทยได้ว่าในปัจจุบันเด็กสามารถเข้าถึงอาวุธปืนซึ่งอยู่ในความครอบครองของผู้ปกครองได้โดยไม่ยากนัก จึงทำให้เกิดแนวคิดที่สำคัญเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กจากการเข้าถึงอาวุธปืนซึ่งอยู่ในความครอบครองของผู้ปกครอง โดยนำมาตราการลงโทษในลักษณะต่างๆ มาใช้ ทั้งทางอาญา ทางแพ่ง และทางปกครอง แต่มาตรการดังกล่าวยังมีปัญหาบางประการไม่สามารถนำมาใช้คุ้มครองเด็กในการเข้าถึงอาวุธปืนซึ่งอยู่ในความครอบครองของผู้ปกครองได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้ศึกษาจึงนำปัญหาดังกล่าวมาศึกษาวิเคราะห์โดยแบ่งสภาพปัญหาออกเป็น 3 ประเด็นได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการลงโทษทางอาญา ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการความรับผิดชอบทางแพ่ง และปัญหาเกี่ยวกับมาตรการทางปกครอง

ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการลงโทษทางอาญา ผู้ศึกษาได้แบ่งประเด็นการศึกษาออกเป็น 2 ประเด็นได้แก่

ปัญหาเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การเก็บรักษาอาวุธปืน มาตรา 13 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ได้กำหนดคุณสมบัติต้องห้ามของ

¹บทความนี้ เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระเรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กในการเข้าถึงอาวุธปืนซึ่งอยู่ในความครอบครองของผู้ปกครอง โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษาคือ รองศาสตราจารย์ประเสริฐ ตันศิริ ประธานและกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ ดร. กัลยา ตันศิริ และ รองศาสตราจารย์สุธินี รัตนวราห

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง

บุคคล โดยกำหนดห้ามมิให้ออกใบอนุญาตมีอาวุธปืนในหมวดนี้ให้แก่บุคคลดังต่อไปนี้ บุคคลซึ่งต้องโทษจำคุกในความผิดตามกฎหมายลักษณะอาญา ตามที่กำหนดไว้ใน (1) บุคคลที่ต้องโทษจำคุกสำหรับความผิดอันเป็นการฝ่าฝืนต่อพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดและดอกไม้เพลิง พุทธศักราช 2477 หรือพระราชบัญญัตินี้ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 13 (2) บุคคลซึ่งต้องโทษจำคุกตั้งแต่สองครั้งขึ้นไป ในระหว่างห้าปี นับย้อนขึ้นไปนับจากวันยื่นคำขอ บุคคลซึ่งยังไม่บรรลุนิติภาวะ บุคคลซึ่งไม่สามารถใช้อาวุธปืนได้โดยกายพิการหรือทุพพลภาพ บุคคลซึ่งเป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ หรือปรากฏว่าเป็นคนวิกลจริต หรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ บุคคลซึ่งไม่มีอาชีพรายได้ บุคคลที่ไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง บุคคลที่มีความประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงอันอาจกระทบกระเทือนถึงความสงบเรียบร้อยของประชาชน และใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน ห้ามมิให้ออกให้แก่บุคคลซึ่งมีชื่อในทะเบียนบ้านตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎร และมีถิ่นที่อยู่ประจำในท้องที่ที่บุคคลนั้นขออนุญาตน้อยกว่าหกเดือน

บทบัญญัติข้างต้น กล่าวถึงเฉพาะหลักเกณฑ์เกี่ยวกับคุณสมบัติต้องห้ามของบุคคลที่ยื่นคำขอใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืน แต่บทบัญญัตินี้ดังกล่าวกลับมิได้บัญญัติเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ในการเก็บรักษาอาวุธปืนให้ปลอดภัยแต่ประการใด

ผู้ศึกษาจึงเห็นว่า เพื่อให้บุคคลที่มีและใช้อาวุธปืนได้ตระหนักถึงความสำคัญของการเก็บรักษาอาวุธปืนให้พ้นจากการเข้าถึงของเด็ก และเป็นการคุ้มครองเด็กจากอาวุธปืนที่รุนแรงมากยิ่งขึ้น ควรมีการมาตรการสอบข้อเขียนเป็นองค์ประกอบหนึ่งในการยื่นคำขอมิและใช้อาวุธปืนตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย โดยในการสอบข้อเขียนดังกล่าว มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้ยื่นคำขอมิและใช้อาวุธปืน ตระหนักถึงอันตรายจากการมีอาวุธปืนไว้ในบ้าน ซึ่งหากปล่อยให้เด็กหรือบุตรหลานเข้าถึงอาวุธปืนได้ ก็อาจจะทำให้เกิดอุบัติเหตุที่ไม่คาดฝัน ทำให้บุตรหลานของตนหรือผู้อื่นได้รับบาดเจ็บหรือเสียชีวิตได้ นอกจากนี้ ควรมีการกำหนดให้ผู้ปกครองต้องเก็บอาวุธปืนไว้ในภาชนะที่ปลอดภัย ทำให้เด็กไม่สามารถเข้าถึงอาวุธปืนได้ โดยมีการบัญญัติเกี่ยวกับการเก็บรักษาอาวุธปืนไว้ในกฎหมาย โดยนำกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นแนวทางในการบัญญัติกฎหมายดังกล่าว

ปัญหาเกี่ยวกับการลงโทษอาญาผู้ปกครอง ในกรณีที่เด็กนำอาวุธปืนไปกระทำความผิดอาญา มาตรา 8 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 กำหนดห้ามมิให้ผู้ใดพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัวเมื่อมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์...” บทบัญญัตินี้ดังกล่าว เป็นการบัญญัติหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการนำอาวุธปืนติดตัวไปในที่สาธารณะว่าผู้ใดจำเป็นต้องเป็นผู้มีใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนและต้องเป็นกรณีที่มีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์เท่านั้น

ในปัจจุบันพบว่า มีเด็กที่อยู่ในความดูแลหรือพักอาศัยอยู่ในบ้านเดียวกับผู้ครอบครองอาวุธปืนบาง คนแอบนำปืนออกไปก่ออาชญากรรมโดยเจตนา เช่น ปี 2562 เด็กนักเรียนชั้น ม. 1 แอบขโมยอาวุธปืนของบิดามารดาเพื่อยิงศีรษะเพื่อนนักเรียนเสียชีวิต โดยมีสาเหตุมาจากถูกเพื่อนร่วมชั้นล้อเลียนว่าเป็นตุ๊ดและดบหัว ต่อแค้นบ่อยครั้ง ถึงแม้การนำปืนของผู้ปกครองมาก่ออาชญากรรมโดยเจตนาของเด็กในประเทศไทย

จะเกิดขึ้นไม่บ่อยครั้งนัก แต่เมื่อเกิดขึ้นแล้วย่อมสร้างความสูญเสียมาสู่ครอบครัวทั้งสองฝ่าย ทำให้เด็กที่ก่อเหตุสูญเสียอนาคตเนื่องจากต้องออกจากโรงเรียนแล้วเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม ขณะที่อีกฝ่ายหนึ่งต้องสูญเสียชีวิตของบุตรไปจากเหตุดังกล่าว

ผู้ศึกษาเห็นว่ากรณีที่เด็กกระทำความผิดดังกล่าวไม่ว่าจะเป็นความผิดเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนไปในที่สาธารณะก็ดี หรือการนำปืนไปก่อเหตุไม่ว่าตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ดี ล้วนแล้วแต่มีสาเหตุมาจากความบกพร่องในการเก็บรักษาอาวุธปืนของผู้ใหญ่ทั้งสิ้น ดังนั้น จึงเห็นว่า ควรมีการบัญญัติความผิดในกรณีที่เป็นบิดามารดาหรือผู้ปกครองบกพร่องในการเก็บรักษาอาวุธปืนเป็นเหตุให้เด็กเข้าถึงอาวุธปืนมาบังคับใช้ เพื่อเป็นการให้ผู้ปกครองตระหนักถึงหน้าที่ในการเก็บรักษาอาวุธปืนไว้ในที่ปลอดภัยดังกล่าว อย่างไรก็ตาม เนื่องจากกฎหมายอาญา ส่งผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชน ดังนั้น จึงควรมีขอบเขตที่เหมาะสม และชัดเจน ผู้ศึกษาจึงเห็นว่า ควรมีการกำหนดข้อยกเว้นต่างๆ บทบัญญัติดังกล่าวมาบังคับใช้ โดยนำเอาบทบัญญัติของกฎหมายประเทศสหรัฐอเมริกามาใช้เป็นแนวทาง

ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการความรับผิดชอบทางแพ่ง พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 23 ได้กำหนดให้ผู้ปกครองมีหน้าที่ต้องให้การอุปการะเลี้ยงดู อบรมสั่งสอนและพัฒนาเด็กที่อยู่ในความปกครองดูแลของตนตามสมควร แก่ขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมแห่งท้องถิ่น แต่ทั้งนี้ต้องไม่ต่ำกว่ามาตรฐานขั้นต่ำ ตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงและต้องคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กที่อยู่ในความปกครองดูแลของตนมิให้ตกอยู่ในภาวะอันน่าจะเกิดอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจ กรณีของการที่เด็กเข้าถึงอาวุธปืนของผู้ปกครอง แล้วนำไปก่อเหตุอาชญากรรม ไม่ว่าจะโดยเจตนาหรือไม่ก็ตาม ในส่วนของกฎหมายอาญา มิได้บัญญัติให้ผู้ปกครองต้องรับผิดชอบร่วมกับเด็ก เว้นแต่ผู้ปกครองเข้าไปมีส่วนร่วมในการกระทำความผิดนั้นด้วย ถึงแม้ว่า การที่เด็กกระทำความผิดเกิดขึ้นอันมีผลมาจากความบกพร่องของการเลี้ยงดูเด็ก ทำให้เด็กมีโอกาสเข้าถึงอาวุธปืนซึ่งอยู่ในความครอบครองของตน

ในส่วนของการเยียวยาความเสียหายให้แก่ผู้ตกเป็นเหยื่อ มีเพียงมาตรการทางแพ่ง ที่บัญญัติให้ผู้ปกครองร่วมรับผิดชอบกับเด็กตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 420 มาตรา 429 ประกอบมาตรา 438 ซึ่งบัญญัติไว้ว่า มาตรา 420 “ผู้ใดจงใจ หรือประมาทเลินเล่อทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมาย ให้เขาเสียหายถึงแก่ชีวิตก็ดี แก่ร่างกายก็ดี อนามัยก็ดี เสรีภาพก็ดี ทรัพย์สิน หรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี ท่านว่าผู้นั้นทำละเมิด จำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้น” มาตรา 429 “บุคคลใดแม้ไร้ความสามารถเพราะเหตุเป็นผู้เยาว์หรือวิกลจริตก็ต้องรับผิดชอบในผลที่ตนทำละเมิด บิดามารดาหรือผู้อนุบาลของบุคคลเช่นว่านี้ย่อมต้องรับผิดชอบร่วมกับเขาด้วย เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควร แก่หน้าที่ดูแลซึ่งทำอยู่นั้น” และมาตรา 438 บัญญัติไว้ว่า “ค่าสินไหมทดแทนจะพึงใช้โดยสถานใดเพียงใดนั้น ให้ศาลวินิจฉัยตามสมควรแห่งพฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิด อนึ่ง ค่าสินไหมทดแทนนั้น ได้แก่ การคืนทรัพย์สินอันผู้เสียหายต้องเสียไปเพราะละเมิด หรือใช้ราคาทรัพย์สินนั้น รวมทั้งค่าเสียหายอันจะพึงบังคับให้ใช้เพื่อความเสียหายอย่างใดๆ อันได้เกิดขึ้นนั้นด้วย แต่ผู้ศึกษามีข้อพิจารณาว่า มาตรการลงโทษผู้ปกครองเพียงต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ตามที่บัญญัติไว้

ข้างต้นนั้น เพียงพอแล้วหรือไม่ กับการคุ้มครองเด็ก ที่ต้องกลายมาเป็นผู้กระทำความผิดอาญา เพราะผู้ปกครองไม่เก็บรักษาอาวุธปืนซึ่งอยู่ในความครอบครองของตนไว้ให้พ้นจากการเข้าถึงของเด็ก

ในปัจจุบัน มีกฎหมายของไทยหลายฉบับ ได้นำเอาเรื่องค่าความเสียหายเชิงลงโทษมาบังคับใช้ ภายใต้หลักการ 2 ประการคือ ต้องการเยียวยาความเสียหายให้แก่ผู้เสียหายในความเสียหายที่ นอกเหนือไปจากความเสียหายที่แท้จริง โดยรวมถึงความเสียหายทางจิตใจ หรือการขาดประโยชน์จากการ ทำมาหาได้ อันเป็นผลมาจากการได้รับความเสียหาย และอีกประการหนึ่งคือ ต้องการลงโทษให้ผู้กระทำความผิดมีความเข็ดหลาบและไม่กระทำความผิดซ้ำ อย่างไรก็ตาม ภายใต้บทกฎหมายไทยส่วนใหญ่ที่ได้ นำเรื่องมาตรการความเสียหายเชิงลงโทษมาใช้ นั้น มักให้อำนาจแก่ศาลในการกำหนดค่าความเสียหายเชิงลงโทษได้ ไม่เกิน 2 เท่าของค่าความเสียหายที่แท้จริง ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงเห็นว่า ในการลงโทษผู้ปกครอง กรณี การปล่อยปละละเลยเด็กจนเป็นเหตุให้เด็กนำอาวุธปืนไปก่อเหตุอาชญากรรมก็ดี หรือการประมาท เป็นเหตุ ให้เด็กทราบว่า อาวุธปืนเก็บอยู่ที่ใด และนำอาวุธปืนนั้น ไปก่อเหตุ ควรมีการกำหนดให้นำมาตรการ ค่าเสียหายเชิงลงโทษมาใช้ โดยทำให้ศาลมีอำนาจกำหนดได้ไม่เกินสองเท่าของค่าความเสียหายที่แท้จริง เพื่อให้สอดคล้องกับกฎหมายฉบับอื่นๆของไทยที่มีการนำมาตรการค่าเสียหายเชิงลงโทษมาใช้บังคับใน ปัจจุบันนี้

ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการทางปกครอง มาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 กำหนดให้อธิบดีกรมตำรวจสำหรับในเขต กรุงเทพมหานคร และทั่วราชอาณาจักร และผู้ว่าราชการจังหวัดเฉพาะในเขตจังหวัดของตน มีอำนาจในการ ออกใบอนุญาตให้แก่บุคคลที่ได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน บทบัญญัติมาตรานี้ กำหนดเกี่ยวกับ อำนาจในการเพิกถอนใบอนุญาตของบุคคลดังกล่าวข้างต้นในกรณีเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของ ประชาชน หรือผู้รับใบอนุญาตแสดงตนให้เป็นที่หวาดเสียวต่อประชาชน ซึ่งผู้ออกใบอนุญาตจะสั่งพักใช้ ใบอนุญาตโดยมีกำหนดระยะเวลาหรือสั่งเพิกถอนก็ได้

บทบัญญัตินี้ดังกล่าวข้างต้น ถึงแม้จะกำหนดให้ผู้มีอำนาจเพิกถอนใบอนุญาตมีและใช้อาวุธปืนของผู้ ได้รับใบอนุญาตได้ ในกรณีเพื่อการรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน แต่ก็มิได้มีการขยายความว่า การรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชนนั้น มีขอบเขตอย่างไร ส่วนการเพิกถอนใบอนุญาตกรณีผู้มี ใบอนุญาตแสดงตนให้เป็นที่น่าหวาดเสียวต่อประชาชน นั้น ก็น่าจะหมายถึง การนำอาวุธปืนออกมากวัก แกว่ง ให้เป็นที่น่าหวาดเสียวว่าจะเป็นอันตรายต่อประชาชนหรือต่อบุคคลอื่น อย่างไรก็ตาม บทบัญญัติ ดังกล่าวกลับมิได้กำหนดเกี่ยวกับการเพิกถอนใบอนุญาตกรณีที่มีผู้มีใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนเป็น ผู้ปกครองที่ไม่เก็บรักษาอาวุธปืนให้ดีเพียงพอ ทำให้เด็กสามารถเข้าถึงอาวุธปืนและนำไปกระทำความผิด อาญาเอาไว้นี้แต่ประการใด ทำให้บทบัญญัติของพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ที่มีผลบังคับใช้อยู่ในปัจจุบันยังไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอ

ดังนั้น เพื่อเป็นการรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคม นอกจาก มีการกำหนดให้อธิบดีกรมตำรวจ สำหรับในเขตกรุงเทพมหานคร และทั่วราชอาณาจักร และผู้ว่าราชการจังหวัดเฉพาะในเขตจังหวัดของตน

มีอำนาจในการออกใบอนุญาตมิและใช้อาวุธปืนแล้ว ก็ควรให้มีอำนาจในการเพิกถอนใบอนุญาตมิและใช้อาวุธปืนในกรณีที่เป็นผู้เก็บรักษาอาวุธปืนไม่เหมาะสม จนเป็นเหตุให้เด็กเข้าถึงอาวุธปืนและนำปืนออกไปนอกสถานที่ได้ด้วย ทั้งนี้ นอกจากเป็นการคุ้มครองสังคม ให้ได้รับความปลอดภัยจากอาวุธปืนแล้ว ยังเป็นการบัญญัติกฎหมายให้สอดคล้องกับกฎหมายของนานาอารยประเทศอีกด้วย

ข้อเสนอแนะ

การศึกษาปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กในการเข้าถึงอาวุธปืนซึ่งอยู่ในความครอบครองของผู้ปกครองในครั้งนี้ ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการลงโทษทางอาญา มาตรการลงโทษทางอาญาที่นำมาใช้กับผู้ปกครองเพื่อคุ้มครองเด็กในการเข้าถึงอาวุธปืนซึ่งอยู่ในความครอบครองของผู้ปกครอง มีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

ปัญหาเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การเก็บรักษาอาวุธปืน ผู้ศึกษาขอเสนอให้มีเพิ่มเติมมาตรา 13/1 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 โดยให้การยื่นขอใบอนุญาตครอบครองอาวุธปืน บุคคลต้องมีคะแนนสอบข้อเขียนน้อยกว่า 75 คะแนน โดยข้อเขียนประกอบไปด้วย ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายตามพระราชบัญญัตินี้ การเก็บรักษาอาวุธปืน และความรับผิดชอบเกี่ยวกับอาวุธปืน ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้ขอรับใบอนุญาต ตระหนักถึงความจำเป็นในการเก็บรักษาอาวุธปืนมากยิ่งขึ้น โดยหลักเกณฑ์เกี่ยวกับคะแนนสอบดังกล่าว ผู้ศึกษานำกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกามาใช้เป็นแนวทาง ส่วนปัญหาเกี่ยวกับการลงโทษทางอาญาผู้ปกครอง ในกรณีที่เด็กนำอาวุธปืนไปกระทำความผิดอาญา ผู้ศึกษาขอเสนอให้มีการเพิ่มเติม มาตรา 8 ทวิ วรรคท้าย แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 โดยกำหนดให้ผู้มีใบอนุญาตมิและใช้อาวุธปืน มีหน้าที่เก็บรักษาอาวุธปืนในที่ปลอดภัย ห้ามมิให้ผู้ใดยินยอมให้เด็กที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี บริบูรณ์ ที่อยู่ในความปกครองเข้าถึงและพกพาอาวุธปืน เว้นแต่ ผู้ปกครองเก็บอาวุธปืนไว้ในภาชนะที่ปิดสนิท หรือในสถานที่ที่มีเหตุผลอันควรเชื่อว่าจะปลอดภัย หรืออาวุธปืนถูกล็อกด้วยอุปกรณ์ล็อกที่ทำให้ปืนใช้งานไม่ได้ หรือมีเหตุผลอันสมควรเชื่อว่า ไม่ควรมีเด็กสามารถเข้าถึงสถานที่นั้น หรือเด็กได้รับอาวุธปืนจากบุคคลใดๆ ที่เข้ามาในสถานที่โดยผิดกฎหมาย หรือบุคคลเป็นเจ้าหน้าที่รักษาความสงบหรือเป็นสมาชิกของทหารหรือตำรวจที่เด็กได้รับอาวุธปืนโดยบังเอิญจากการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ หรือเด็กได้รับอาวุธปืนโดยชอบด้วยกฎหมายเพื่อป้องกันตัวเองหรือป้องกันบุคคลอื่น

ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการความรับผิดทางแพ่ง ผู้ศึกษาขอเสนอให้เพิ่มเติมมาตรา 77/1 ไว้ในหมวด 9 บทกำหนดโทษของพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 โดยกำหนดให้ผู้ใดเลี้ยงดูเด็กอันเป็นการฝ่าฝืน มาตรา 23 เป็นเหตุให้เด็กไปกระทำความผิดต่อบุคคลอื่น นอกจากต้องชดเชยค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้น ตามที่ได้กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์แล้ว ให้ศาลมีอำนาจกำหนดค่าเสียหายเชิงลงโทษเพิ่มเติมได้อีกแต่ต้องไม่เกินสองเท่าของค่าความเสียหายที่แท้จริง ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้ปกครองเกิดความเข็ดหลาบ ไม่เลี้ยงดูเด็กในลักษณะปล่อยปละละเลย ในการอบรมสั่งสอนเด็ก จนเป็นเหตุให้เด็กนำอาวุธปืนที่อยู่ใน

ความครอบครองของตนไปกระทำละเมิดจนเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลอื่น และเพื่อให้สอดคล้องกับกฎหมายฉบับอื่นๆของไทยที่มีการนำมาตรการค่าเสียหายเชิงลงโทษมาใช้บังคับในปัจจุบันนี้

ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการทางปกครอง ผู้ศึกษาขอเสนอให้มีการแก้ไข มาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 โดยให้เจ้าพนักงาน ได้แก่ อธิบดีกรมตำรวจ สำหรับในเขตกรุงเทพมหานคร และท้าวราชนาจักร และผู้ว่าราชการจังหวัด เฉพาะภายในเขตจังหวัดของตน และเฉพาะผู้ที่มีถิ่นที่อยู่ในเขตจังหวัดนั้น มีอำนาจออกใบอนุญาตให้แก่บุคคลที่ได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน มีอาวุธปืนติดตัวไปได้ตามความที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน หรือถ้าผู้รับใบอนุญาตแสดงตนให้เป็นที่หวาดเสียวต่อประชาชน หรือไม่เก็บรักษาอาวุธปืนให้ดีเพียงพอ เป็นเหตุให้เด็กสามารถเข้าถึงอาวุธปืนและนำไปกระทำความผิดอาญา ผู้ออกใบอนุญาตจะสั่งพักใช้ใบอนุญาตที่ออกให้ตามมาตรานี้โดยมีกำหนดระยะเวลา หรือจะสั่งเพิกถอนเสียก็ได้ ทั้งนี้ นอกจากเป็นการคุ้มครองสังคม ให้ได้รับความปลอดภัยจากอาวุธปืนแล้ว ยังเป็นการบัญญัติกฎหมายให้สอดคล้องกับกฎหมายของนานาอารยประเทศอีกด้วย

บรรณานุกรม

ชะรัตน์ เพชรประไพ. “ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน.”

วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.2558.

ณัฐฐวัฒน์ สุทธิโยชิน. **ทฤษฎีการลงโทษ** เอกสารประกอบการสอน มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2555.

ธรรมนิศย์ สุ่มันตกุล. **ค่าเสียหายเชิงลงโทษ** กรุงเทพมหานคร : สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา, 2558.

นิพัฒกุล อัสวชิน. “ปัญหาการกำหนดค่าเสียหายทางจิตใจ.” **เอกสารวิชาการการอบรมหลักสูตร “ผู้บริหาร**

กระบวนการยุติธรรมระดับสูง (บ.ย.ศ.) รุ่นที่ 13. วิทยาลัยการยุติธรรม สำนักงานศาลยุติธรรม, 2552.

บงกฏ เอกกาญจนกร. “ปัญหาเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนในประเทศไทย.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตร

มหาบัณฑิต สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2557.

ปริญญาวัน ชมเสวก. “ค่าเสียหายเชิงลงโทษในคดีละเมิด.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2550.

ปาริณา ศรีวนิชย์. “กฎหมายควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืนในประเทศไทย.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2554.

พรรัชชา ชวนชม. “ปัญหากฎหมายควบคุมอาวุธปืน.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2558.

วิชาญ น้อยโต. “มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมการมี และการใช้อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุ

ระเบิดดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. 2557.

สวณิด สดงคุณท์. “ปัญหาและแนวทางในการปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน : ศึกษาในเชิงกฎหมายเปรียบเทียบ.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.

สุเจตน์ ส่องสัมพันธ์สกุล. “ปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหาในการบังคับใช้พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 : ศึกษาเฉพาะกรณีการควบคุมอาวุธปืน.” ผลงานส่วนบุคคล สถาบันพัฒนาข้าราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม สำนักงานศาลยุติธรรม, 2555.

สุนันทา จันทร์แก้ว. คำอธิบายหมวดแทนกรณีละเมิดที่ก่อให้เกิดความเสียหายทางจิตใจ. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา, 2555.

สุภชาติ เทพหัสดิน ณ อยุธยา. “กฎหมายอาญาเพื่อ.” วารสารสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ 44. 2 (เมษายน-มิถุนายน 2561): 10-11.

อภิวัฒน์ สดสาว. ม. 77 รัฐธรรมนูญใหม่ การกำหนดโทษอาญาตามบทบัญญัติมาตรา 77 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย. จุลนิติ 2 (มีนาคม-เมษายน 2561) : 117.